

Nxitja

Tani, në vargun shtatëmbëdhjetë, ai kalon te *nxitja*. Çlodhje, motivim, vëzhgim dhe nxitje. Vargu 17: “Atëherë u thashë atyre: ‘Ju e shikoni gjendjen e mjeruar në të cilën ndodhemi.’” Nëse ndaloni aty për një çast, mendoj se ai po tregohet shumë bujar. Nuk është se po pres me padurim për të folur me të për strategjinë e tij në lidhje me këtë. Nuk e di se çfarë mendoni ju, por kjo më intrigon. A po u beson ai atyre? Mos vallë ka ironi në këtë që thotë? “Ju e shikoni gjendjen e mjeruar në të cilën ndodhemi?” Gjasat janë që ata *nuk* e dalluan mjerimin në të cilin gjendeshin. Është e njëjta gjë kur ju shkoni në dhomën e adoleshentit tuaj dhe i thoni: “E sheh sa rrëmujë që është këtu?” Ai ta kthen: “Rrëmujë?! Kjo është për bukuri. Ky dekor është frymëzuar nga koha pas Luftës së Dytë Botërore. Ka ndonjë problem?”. Ju i thoni: “Kjo është rrëmujë totale!”.

Realiteti është që, nëse jetoni në mes të rrëmujës, ju nuk e dalloni rrëmujën. Këta njerëz kanë jetuar për një kohë të gjatë në këtë gjendje. Ata ishin mësuar me situatën. Oh, muri ishte rrëzuar përballë shtëpisë së tyre, ama atyre u pëlqente forma që kishte marrë; u pëlqente edhe bari që ishte rritur vende-vende! Kishte ferrishte që ishin rritur, dhe edhe pse ato ishin ferrishte, ishin disi tërheqëse. Mëngjeseve ata zgjoheshin, hidhnin vështrimin jashtë dhe dukej këndshëm në njëfarë mënyre.

Tani, Nehemia vjen dhe u thotë: “A e shihni gjendjen e mjerueshme në të cilën ndodheni?”. Realiteti ishte që shumë prej tyre nuk e dallonin mjerimin në të cilin gjendeshin. Mes atyre që e dallonin atë mjerim, ishte edhe një grup tjetër i cili as që e vriste mendjen që ishte në atë gjendje. Ata ishin mësuar me këtë gjë. Pak a shumë si ajo kënga për fëmijë *Zonja ime e bukur (My Fair Lady)* ku thuhet: “Jam mësuar me fytyrën tënde.”¹ Dakord? Këtë po bënin këta njerëz: “Jam mësuar me mjerimin.”

¹ Alan Jay Lerner, “I’ve Grown Accustomed to Her Face” (1956). Fjalët janë ndryshuar pak.

“E dallon telashin?”

“Jo, nuk e dalloj.” Ata ishin mësuar me turpin.

Nuk duam që ta zbutim sfidën me të cilën po përballej Nehemia. Do të duhej diçka shumë domethënëse për ta mposhtur apatinë e tyre. Kur vijmë te njerëz që janë lodhur, që janë shkurajuar dhe që janë të pakënaqur në punë, atëherë do t’i dëgjojmë ata të thonë lloj-lloj gjërash—sidomos kur vijmë, ndoshta në një komunitet të ri, me një ndryshim të ri; vijmë me vizion të ri, kemi qenë në një konferencë, diçka na e ka trazuar zemrën, dhe kthehemi e jemi gati t’i futemi punës. Ne do të ballafaqohemi me njerëz, disa prej të cilëve nuk ka dyshim që do të mendojnë si ata njerëz që kundërshtuan Nehemian: “E di çfarë? Këtë nuk e bëjmë dot. Nuk e di ku i ke gjetur këto ide të mëdha; duhet t’i kesh zbuluar me patjetër në kryeqytetin e perandorisë medo-persiane. Tani je kthyer në Jerusalem dhe po përpiqesh të na mbushësh mendjen me këto mendime medo-persiane. Në fund të fundit, ata janë paganë!”.

Kur vija për vizitë nga Skocia në Amerikë, dhe pastaj kthehesha tek udhëheqja ime, u thosha atyre: “E dini çfarë? Si mendoni për këtë?”. Kjo merrte gjithmonë të njëjtën përgjigje. Nuk dështonte *kurrë*. “Kjo më tingëllon si një ide amerikane!”, thoshte dikush. “Ku e gjeje këtë ide? Në Amerikë?” Unë ua ktheja: “E po, ashtu është.” “E di, nuk e duam këtë ide këtu; këtu jemi në Skoci dhe jo në Amerikë!”

E dini çfarë? Një nga gjërat më të vështira me të cilën duhet të merrem, është të rrethohem nga një grup udhëheqësish, të cilët nuk duan të udhëheqin—të cilët nuk kalojnë kohë për t’u çlodhur, nuk kalojnë kohë për të zbuluar parimet motivuese të Fjalës së Perëndisë, nuk kalojnë kohë për të vëzhguar, dhe janë të papërgatitur për të reaguar ndaj nxitjes. Kjo është një nga vështirësitë e përhershme në një kishë. Sërish, në situatën nga e cila sapo dola unë, ky burrë ka shtatëdhjetë pleq. Shtatëdhjetë pleq! Gjashtëdhjetë prej tyre mezi lëvizin, kurse dhjetë të tjerët

kanë nevojë për inkurajim. Çfarë mund të bësh? E po, disa prej gjërave që mendoj të bëj, nuk janë biblike. Prandaj duhet të kalojmë shumë kohë në lutje, që Perëndia ta krijojë atë frymë, sepse ka shumë njerëz...

Pastaj të tjerët thoshin: “E di çfarë? Këtë e kemi provuar më parë.” *Ishte* provuar më parë; këtë shohim tek Ezdra në kapitullin 4. Disa të tjerë thonë: “Hej, më fal, më fal! Këtë e bëmë një herë më parë, dështoi keq.” A jeni përballur ndonjëherë me një tip të tillë? Mendoja se këta tipa jetonin të gjithë në Skoci! Kur kalon nga një kishë te tjetra, njerëzit duket sikur rimishërohen. E keni vënë re këtë? Ai tipi të cilin menduat se e hoqët qafe përgjithmonë, ai tipi kuqalash dhe tullac, që fliste me dialektin e Glasgow-t, krejt papritur ju shfaqet si një burrë dymetrosh që tani flet me dialektin e New England-it! Po i njëjti tip! (Ju e dini që ajo puna e rimishërimit është marrëzi. Po bëja shaka! Gjithsesi realiteti nuk është edhe aq për të qeshur).

Keni gjithashtu njerëzit që thonë: “Askush nuk është i ngazëlluar për këtë.” “Kjo nuk është punë për ne; e provuam më herët, nuk funksionoi; askush nuk është i ngazëlluar për këtë.” A ju vijnë ndonjëherë letra të tilla? “I dashur pastor, dua të të shkruaj për të të thënë se jam shumë i shqetësuar për A, B, C, D”, e kështu me radhë, deri në fund të alfabetit. “Mund të të interesonte të dije se nuk jam i vetmi që mendoj kështu, dhe se ka një *numër të madh njerëzish* të cilët ndihen njëlloj si unë!” Po, dakord, mirë! Çohu në këmbë që të të shoh!

Cila është gjëja e vetme që ju bën të vazhdoni në një situatë si kjo? Gjëja e vetme e cila ju bën të vazhdoni në atë situatë, është që këtë gjë jua ka vendosur Perëndia në zemër. Kjo është gjëja e vetme. Nuk është thjesht rroga që ju paguajnë, nuk është bregdeti ku mund të kënaqeni, nuk ka asnjë shtysë të jashtme që dikush mund të më japë, e cila të jetë mjaft e rëndësishme sa ta mposhtë atë sfidë. E vetmja gjë e cila e mban dikë të përkushtuar ndaj detyrës, është që Perëndia na e ka vendosur atë në zemrat tona që ta bëjmë. Kur jemi plot me vizion, plot me shpresë, plot

me potencial, dhe përballemi me qëndrimin që thotë: “E provuam më parë, nuk funksionoi; askush nuk është i ngazëlluar; kjo nuk është punë për ne”, atëherë duhet të mbaheni fort, duhet të lidheni pas direktut, duhet të kaloni përmes stuhisë dhe duhet ta mbani mundësinë gjallë. Nëse Perëndia nuk do t’ia kishte vendosur në zemër që ta bënte këtë gjë, kjo arsye do të mjaftonte që Nehemia të kthehej menjëherë në Suza.

Informacioni

Gjëja interesante tani është mënyra se si reagon ai. Ai reagon duke dhënë *informacion*—informacion, vargu 18. Me fjalë të tjera, ai nuk reagon duke sjellë disa nxitëse tifozash. Ai nuk fillon të brohorasë dhe të thotë: “Ne mund t’ia dalim; ne mund t’ia dalim!”, sikur të ishte duke thënë: “E di që jeni pak të shkurajuar, por më lejoni t’ju them diçka.” Jo, ai thotë: “Më lejoni t’ju jap ca informacion. Ju e shihni mjerimin në të cilin gjendemi.” Vargu 18 thotë: “U tregova pastaj atyre si dora bamirëse e Perëndisë tim kishte qenë mbi mua si dhe fjalët që mbreti më kishte thënë.” Tani, të dyja këto elemente ishin dhe janë thelbësore. Nëse shkojmë te njerëzit dhe u themi: “E dini çfarë? Thjesht dua t’ju tregoj për dorën e Perëndisë mbi mua”, ata ia kthejnë: “E po, çfarë do të *thotë* kjo në të vërtetë? Si do ta bësh të prekshme këtë gjë kaq subjektive, këtë përjetim joekzistencial për të cilin po na flet? Si mund ta matim një gjë të tillë, si mund ta dimë?”.

Ai, pra, nuk është se thjesht flet me ta, duke përdorur terma të fshehtë frymërorë, por ai vërteton, ai qartëson, ai *ilustron*—kjo ka të ngjarë të jetë më e mira nga të trija; po kërkoj një fjalë—ai e ilustron ndjesinë e dorës së Perëndisë mbi të, duke ju dhënë këtë përshkrim që sapo lexuam në pjesën e parë të kapitullit: “Kisha shumë frikë. Isha lutur. I kisha kërkuar Perëndisë se çfarë duhej të bëja dhe po shpresoja për një mundësi.”

Ata po dëgjonin dhe e pyetën: “Dhe çfarë ndodhi?”.

“E po, unë shkova te zotëria im, siç kisha bërë çdo ditë tjetër. Kësaj here, zotëria im më tha: ‘Pse dukesh kaq i trishtuar? Ti nuk je i sëmurë.’”

Njerëzit po e dëgjonin dhe e pyetën: “Po ti çfarë i the?”

“E po, unë i thashë: ‘Si të mos jem i trishtuar? Në fund të fundit, populli im është në mjerim, muret janë rrëzuar.’”

“Ia *the* këtë mbretit?”

“Po!”

“Çfarë tha *ai*?”

“E po, ai më tha: ‘Sa kohë do të të duhet të largohesh?’”

“Oh, do të thuash që ai do që ti të kthehesh?”

“Po.”

(Meqë ra fjala, kjo është një gjë shumë domethënëse. Disa prej nesh kanë frikë të kërkojnë një periudhë pushimi, sepse kanë frikë se mos zgjat për gjithë jetën. Nëse zgjat, le të zgjatë.)

Si rezultat i informacionit që ai siguroi në lidhje me ngjarjet reale historike, ai u vuri në dukje dhe u vërtetoi këtyre njerëzve se Perëndia kishte vepruar në zemrën e mbretit. Mbreti kishte dhënë bekimin e tij për gjithçka; ai madje e kishte ndihmuar në mënyrat më praktike. Nehemia ishte në gjendje ta përshkruante të gjithën këtë, dhe si rezultat i tregimit të këtyre ngjarjeve, ai ngjalli siguri te njerëzit, dhe në gjysmën e dytë të vargut 18, ata iu përgjigjën me fjalët: “Të ngrihemi dhe t’i vihemi ndërtimit!”.

Ja tek e keni, e shihni? Si ta zbatoni vizionin? Si e zbaton Nehemia vizionin? E po, ai jep një fjalë nxitjeje, edhe në mes të sfidave të cilat janë të pashmangshme. Kur njerëzit filluan ta pyesnin se çfarë po ndodhte, ai reagoi duke ju dhënë atyre informacion real dhe me fakte.

“Pse do ta bëjmë këtë?”

“Sepse Fjala e Perëndisë thotë se duhet ta bëjmë.”

“Pse po e themelojmë këtë lloj shërbese apo këtë lloj iniciative?”

“Sepse kjo është brenda parametrave dhe parimeve të Fjalës së Perëndisë.”

“Pse mendojmë se do të jetë e suksesshme apo e drejtë në këtë kohë?”

“Për shkak të A, B, C dhe D.”

Ju e shihni që jemi gati me informacionin, si rezultat i faktit që kemi bërë vëzhgimin dhe si rezultat i faktit që kemi pritur 120 ditë në lutje para Perëndisë, përpara se të hidheshim në ndonjë nga strategjitë tona.

Zbatimi

Kjo na sjell te fjala e gjashtë, e cila është *zbatimi*—zbatimi. Duhej të kishte një ndarje të kujdesshme të detyrave dhe përgjegjësi. Kjo vjen më vonë në histori. Mirëpo, tani për tani ata janë hedhur në veprim. Ka shumë rrënoja të cilat duhet të pastrohen, prandaj, ata i përveshin menjëherë mëngët.

Kur udhëheqja e mbjell një vizion të tillë në nivelin bazë, ndryshimi do të bëhet i dukshëm. Mendoj se nëse vizioni është dhënë nga Perëndia dhe paraqitet me përvulësi, atëherë, Perëndia do ta mbjellë atë në zemrat e njerëzve dhe ata *do të përgjigjen*: “Le të fillojmë rindërtimin!”. Përgjigja nuk është: “Sa të gëzuar që jemi ta dëgjojmë këtë! Vazhdo Nehemia, jepi drejtim!”. Jo, ata e personalizuan menjëherë vizionin. Ata thanë: “Kjo ka lidhje me ne. Papritur, në këtë moment, ekzistenca jonë ka kuptim. Papritmas, gjithë kjo rrënojë është sfidë për ne. Papritur, teksa të dëgjonim ty, Nehemia, e kuptuam që çështja reale nuk janë portat dhe muret; çështja reale është Perëndia dhe lavdia e tij. Dhe ne kemi qenë duke u kënaqur me këtë

situatë. Nuk i kemi ngritur sytë tanë për të parë fushat.² Jemi shqetësuar për ushqimin që hamë për tani: “Në cilin restorant do të shkoni?””.

Jezusi thotë: “Unë kam një ushqim për të ngrënë të cilin ju nuk e njihni.”³ Ata po shohin njëri-tjetrin dhe po thonë: “Çfarë po ndodh këtu? Para një ore ishim të shqetësuar për drekën; tani që ne u kthym me drekën, ai nuk do të hajë; tani paska ushqim.” Ata madje panë njëri-tjetrin dhe thanë: “Mos i solli vallë dikush për të ngrënë?”⁴ Gruaja nuk e kuptoi kur Jezusi po i fliste për ujin,⁵ dhe ata nuk e kuptuan kur ai u foli për ushqimin.

Në kishat tona, shumë prej nesh janë të shqetësuar në lidhje me atë që është për *tani*, që është tokësore dhe kalimtare, dhe jo në lidhje me gjërat që nuk duken, të cilat sigurisht që janë të përjetshme në rëndësinë e tyre.⁶

“Le të fillojmë nga rindërtimi; [Kështu] ata e filluan këtë punë të madhe.”

Një nga pikat e kthesës, siç duhet ta dinë disa prej jush që kanë jetuar mjaft gjatë në moralin e popullatës britanike në kulmin e Luftës së Dytë Botërore, ishte kur Winston Churchill-i mbajti një fjalim nga qendra e komandës së tij, një bunker nëntokë. Për sa i përket motivimit dhe inkurajimit të njerëzve për t'i vënë gjërat në zbatim, ai fjalim i ka qëndruar provës së kohës si një ilustrim i mrekullueshëm. Nuk mund ta lexoj dot ashtu si e meriton, por dua të lexoj të paktën një pjesë të tij. Meqë ra fjala, Winston Churchill-i është një ilustrim i mrekullueshëm për të folurit në publik, apo jo? Ky ishte një burrë i cili kishte dy dobësi të natyrshme: njëra ishte që ishte thuthuq, dhe tjetra që i merrej goja. Ai u bë oratori më i madh në botën anglishtfolëse në shekullin e njëzetë. Ai i ktheu të dyja këto mangësi në sukses. Njerëzit e kopjonin, dhe nuk e

² Shih Gjoni 4:35.

³ Gjoni 4:32.

⁴ Gjoni 4:33.

⁵ Shih Gjoni 4:7–15.

⁶ 2 e Korintasve 4:18 (parafrzim).

kuptuan se, në fakt, kjo ishte ajo që po ndodhte; ata menduan se ky ishte stili i tij! Ai duhet të jetonte në kohën tonë dhe të bënte ca marketing. Gjithsesi, ja se çfarë tha ai:

Nuk kam asgjë për t'ju ofruar, përveçse gjak, mund, lot dhe djesë. ... Cili është synimi ynë? Mund t'ju përgjigjem me një fjalë të vetme: ... fitore, fitore me çdo kusht, fitore pavarësisht... tmerit, fitore, pavarësisht se sa e gjatë dhe e vështirë që mund të jetë rruga; sepse pa fitore nuk ka mbijetesë.⁷

Nuk do të dorëzohemi dhe as do të dështojmë. Ne [do të] vazhdojmë deri në fund; ne [do të] luftojmë në Francë; do të luftojmë [në]... dete dhe oqeanë; [do të] luftojmë me një siguri dhe forcë gjithnjë e më të madhe në ajër; do ta mbrojmë ishullin tonë, pavarësisht çmimit; do të luftojmë në plazhe, do të luftojmë në aerodromë, do të luftojmë në fusha dhe në rrugë, do të luftojmë në kodra; nuk do të dorëzohemi kurrë, edhe sikur ky ishull ose një pjesë e madhe e tij të pushtohej dhe të vuante nga uria, gjë të cilën nuk e besoj as edhe për një çast, atëherë perandoria jonë përtej deteve, e armatosur dhe nën mbrojtjen e flotës britanike, do ta vazhdonte luftën, derisa në kohën e mirë të Perëndisë, Bota e Re, me gjithë fuqinë dhe forcën e saj të dalë përpara për ta shpëtuar dhe ... çliruar botën e vjetër.⁸

Në atë moment, Londra e mposhtur, e rrënuar dhe e përgjakur, nisi të ngrinte kokën. Po ashtu lagjja “Clydeside” e Glasgow-t, e cila ishte shkatërruar nga bombat gjermane, filloi të nxirrte burra dhe gra sypatrembura. Ata që nuk ishin bërë pjesë e ushtrisë për shkak të ndonjë dobësie fizike, filluan të identifikoheshin me frontin në numra të konsiderueshëm. Gjatë ditës ata kishin një punë në qytet dhe gjatë natës ishin të veshur me uniformë. Ata dilnin dhe qëndronin në vende të ndryshme, duke vëzhguar me imtësi shkatërrimin, dhe nuk është se mund të bënin ndonjë gjë për ta penguar ndonjë sulm të madh nga ana e armikut. Mirëpo, çfarë ndodhi? Dikush që kishte një vizion në zemër, ua kishte ngulitur edhe atyre në thelb të qenies së tyre. Prandaj, në nivelin bazë, dëgjoji gjithë këto këngë të shkurtra të mahnitshme, të cilat këndoheshin nga njerëzit nëpër rrugë:

⁷ Winston Churchill, “Blood, Toil, Tears and Sweat” (fjalim para House of Commons, Londër, 13 maj 1940), <https://winstonchurchill.org/resources/speeches/1940-the-finest-hour/blood-toil-tears-and-sweat-2/>.

⁸ Winston Churchill, “We Shall Fight on the Beaches” (fjalim para House of Commons, Londër, 4 qershor 1940), <https://winstonchurchill.org/resources/speeches/1940-the-finest-hour/we-shall-fight-on-the-beaches/>.

Me kë mendon se po tallesh, z. Hitler,
Nëse thua që Anglia Plakë mori fund?

Jemi ne burrat që do t'i japim fund lojës sate!
Jemi ne djelmoshat që do të të bëjmë të mendohesh sërish.
Me kë mendon se po tallesh, z. Hitler,
Nëse thua që Anglia Plakë mori fund?

Z. Brown shkon të punojë në qytet në 8:31,
Në tre e gjysmë kthehet në shtëpi për të ngrënë zëmër.
Gati është ai me dyfek në sup.
Me kë mendon se po tallesh, z. Hitler,
Nëse thua që Anglia Plakë mori fund?⁹

Nga erdhi kjo? Erdhi nga udhëheqja vizionare. Ata nuk kishin një mushqetë për t'u mbrojtur, por ata thanë: “*Ne do ta bëjmë!*”.

Disa prej nesh po i ulin poshtë bashkësitë tona: “Oh, nuk e di pse askush nuk del vullnetar! Nuk e di pse askush nuk po nis ndonjë shërbesë. Nuk e di pse nuk po ndodh kjo gjë, dhe pse nuk po ndodh ajo gjë.” Le t'i hedhim një vështrim të mirë vetes. Le të dëgjojmë disa prej predikimeve tona. Le të konsiderojmë reagimin dhe kundërveprimin tonë. Le të shqyrtojmë veten tonë. Le të fillojmë së pari me veten. A dëshiron rizgjim? Bëj atë që tha Gipsy Smith: “Bëj një rreth me shkumës në dysHEME; qëndro brenda tij dhe kërkoji Perëndisë të rizgjojë gjithçka gjendet brenda atij rrethi!”¹⁰ Nëse kishat tona do të trazohen dhe lëvizën nga Perëndia, ne jemi shumë thelbësorë, jo për faktin se kush jemi, por për shkak të modelit që Perëndia ka caktuar për udhëheqjen.

Kundërshtimi

⁹ Jimmy Perry, “Who Do You Think You Are Kidding, Mr. Hitler?” Parafrazim.

¹⁰ Atribuuar Gipsy Smith-it në librin e John N. Hamblin-it, *Fire in the Pulpit* (Murfreesboro, TN: Sword of the Lord, 2005), 171. Parafrazim.

Së shtati, pavarësisht gjithë këtyre, kishte *kundërshtim*, dhe gjithmonë do të ketë—një trini të pashenjtë si kjo që gjejmë në vargun 19. **Kurdoherë që puna e Perëndisë bëhet në mënyrën e Perëndisë, kundërshtimi është i pashmangshëm.** Këtë nuk kemi pse ta themi sërish. Ata u afruan dhe pyetën: “Çfarë mendoni se po bëni? Sigurisht që po bëni shaka.” Sarkazëm, tallje, përqeshje, shkurajim. “Mos doni, vallë, të ngrini krye kundër mbretit?” Sa i lumtur duhet të ketë qenë Nehemia, që të fuste dorën në xhep dhe t’u tregonte letrat e miratimit nga vetë mbreti!

Disa prej nesh që janë këtu sot, do të përballen me kundërshtim të madh. Kjo *është* një përleshje e vërtetë në shërbesën pastorale, apo jo? Është e vështirë të dish se ç’të bësh. Mendoj se unë vetë i kthehem vazhdimisht vargut që ju përmenda në sesionin e parë: 2 e Timoteut 4:5. Çfarë duhet të bëjmë? E para: “Ruaj mendjen tënde!”. Mos lejo që ndokush të ta trazojë mendjen; ruaje mendjen! E dyta: “Duro vështirësitë!”. Kush tha vallë që do të ishte argëtim? Argëtimi është shtesë. Ne presim argëtim, por nuk është gjithmonë argëtim. Nuk planifikoj që të argëtohem. *Nuk ka ditë të mërzitshme*. U them burrave në ekipin tim pastoral: “Hej, kjo është shumë argëtuese, apo jo?”.

Ju thoni: “Kjo është shkatërrim.”

Unë u them: “E di që është shkatërrim, ama është një lloj shkatërrimi argëtues, apo jo?”.

Ju thoni: “E po, nuk jam i sigurt për këtë.”

E po, më lejoni që... Dëgjoni, për shkak se keni ditë të kënaqshme, keni edhe ditë të vështira, ama nuk keni ditë të mërzitshme. Mërzitja është brenda jush. Mërzitja është dita e shtatë e pushimeve verore: “Oh, s’kam se çfarë të bëj; do të doja të isha në shkollë.” Do të doja që edhe ju të ishit në shkollë, fëmijë mistrecë. Cili është problemi? Ka tenis, golf, not dhe çiklizëm; ka ngjitje në pemë dhe ka rrëzime. Ka aq shumë për gjëra që mund të bësh, sa nuk i bën dot të

gjitha! Cili është problemi? Problemi është brenda. Nëse diçka është e mërzitshme, është për shkak se *ju jeni* të mërzitur. Nëse martesja juaj është e mërzitshme, kjo ndodh për shkak se ju jeni të mërzitur. Kjo është e vështirë për t’u pranuar, por është e vërtetë.

Afirmimi

Prandaj, ai e afirmon; kjo është fjala e fundit—*afirmimi*. Kishim tetë fjalë. Nëse kujtoni më shumë se gjashtë, do t’ju vendos notën 10. Pra, nëse i mbani mend. Unë për vete nuk i mbaj mend. Vargu 20: “Atëherë unë u përgjigja dhe u thashë atyre: ‘Do të jetë vetë Perëndia i qiellit që do të na sigurojë suksesin.’” Psalmi 121 thotë: “Unë i ngre sytë nga malet: nga do të më vijë ndihma? (Ky është një nga psalmet metrike.) Ndhima ime vjen nga Zoti, që ka bërë qiejt dhe tokën.”

“Hej, Nehemia, çfarë mendon se po bën? Kush kujton se je?”

“Jo.”

“Si mendon se do ta bësh këtë?”

“Perëndia do ta bëjë. Perëndia do të bëjë. Oh, ai do ta bëjë përmes nesh, ama Perëndia do ta bëjë! Perëndia i qiellit do të na japë sukses!” Hudson Taylor-i tha: “Punës së Perëndisë, që bëhet në mënyrën e Perëndisë, nuk do t’i mungojë kurrë [furnizimi] i Perëndisë.”¹¹ Nehemia u tha: “Meqë ra fjala, largohuni prej këtej, sepse ju nuk keni asnjë pjesë në këtë qytet historik. Ky është vendi ynë; ju nuk keni asnjë autoritet ligjor këtu. Nuk keni asnjë të drejtë mbi të; nuk keni as pjesë në të. Por Perëndia ynë do të na japë sukses dhe ne do të vazhdojmë me rindërtimin.”

A mund t’ju bëj një pyetje të fundit? Le t’ia bëjmë vetes këtë pyetje: “Për çfarë po i besojmë Perëndisë që ai ta bëjë, gjë e cila është aq e pabesueshme, saqë nuk mund të arrihet pa aftësimin e tij hyjnor?” Ç’gjë po i besojmë Atij që të bëjë në shërbesën tonë këto ditë, e cila është

¹¹ J. Hudson Taylor, cituar në librin e M. Geraldine Guinness-it, *The Story of the China Inland Mission*, botimi i tretë (London: Morgan and Scott, 1894), 1:238.

aq e pabesueshme saqë, nëse do të ndodhte, njerëzit të thoshin: “Me siguri, Perëndia është në këtë vend”?¹² A është e drejtë që të mendojmë kështu? Unë them se po.

Dishepujt erdhën te Jezusi dhe i thanë: “Jezus, mendojmë se është momenti ta përcjellim turmën. Ata kanë qenë këtu për një kohë shumë të gjatë; dyqanet janë mbyllur dhe nuk kanë se ku të gjejnë ushqim. Do të kemi një problem të madh, me të cilin do të na duhet të merremi. Të lutemi, nisi për në shtëpi.”

Jezusi u thotë: “Pse nuk u jepni ju diçka për të ngrënë?”.

“Si the?”

“Po!”

“E po, ne nuk kemi asgjë. E vetmja gjë që kemi gjetur, është një djalë i vogël; ai ka pesë bukë dhe dy peshq. Por çfarë janë këto për kaq shumë njerëz? Nuk mendoj se mund t’i ushqesh pesë mijë burra, plus gratë dhe fëmijët, me pesë bukë dhe dy sardele, apo jo?”¹³

Sigurisht që ju e dini historinë. E dini se si jepet mësim nëpër shkollat e së dielës. Krejt ndryshe—nuk jam i sigurt se si është në kurikulën që ka nxjerrë shtëpia botuese *Puritan and Reform*, por në disa kurikula të tjera, është shumë keq. Zbatimi për mësuesin: “A nuk do të doje të ishe një djalë i vogël si ky, që ia dha drekën e vet Jezusit? A nuk do të doje të ishe i rëndësishëm ashtu si ky djalë? A nuk do të doje që të ishe zgjidhja e problemit për Jezusin? Ja ku ishte ai me gjithë ata njerëz. Të gjithë ishin të uritur dhe s’kishin agjë për të ngrënë, dhe në pikën e nevojës së tij më të madhe, ja ku erdhi ai djalë i vogël dhe *fap* e zgjidhi problemin.”

Sigurisht, mrekullia nuk është që djali i vogël ofroi drekën e tij; mrekullia është që Jezusi *përdori* drekën e atij djali të vogël. Mrekullia nuk është që Nehemia udhëtoi një mijë e pesëqind kilometra për ta bërë detyrën. Mrekullia është që Perëndia përdori Nehemian për atë detyrë.

¹² Shih Zanafilla 28:16.

¹³ Shih Mateu 14:15–17; Marku 6:35–38; Luka 9:12–13; Gjoni 6:5–9.

Mrekullia nuk ka të bëjë me faktin që ne ia kushtojmë veten shërbesës në një kauzë të madhe dhe që i shërbejmë një Mbreti dhe Komandanti të madh; mrekullia është që na është dhënë një rol në përmbushjen e planit të Perëndisë. Ai që mund të krijonte nga hiçi të gjitha llojet e vaktit të drekës, denjon të përdorë pesë sanduiçë të vegjël dhe dy peshq. Ai që sundon mbi gjithçka, denjon të hedhë vështrimin mbi ju dhe mua, dhe të thotë: “Hej, do të të jap edhe ty një rol.” Çfarë misteri i madh! Çfarë privilegji i madh!

Zoti na bëftë që të ngremë vështrimin lart dhe të themelojmë një vizion! Çfarë tha Wesley? “Më jep njëqind burra që nuk urrejnë asgjë tjetër përveç mëkatit dhe që e duan Perëndinë me gjithë zemrat e tyre, dhe kam për ta shkundur Anglinë për Jezu Krishtin.”¹⁴ A besojmë me të vërtetë që nga thjeshtësia e një ndërtese si kjo, në cep të një qyteti të tillë historik, Perëndia mund të ndezë një flakë, e cila nuk do të shuhet kurrë, teksa hyjmë në shekullin e njëzetënjtë? Për çfarë po i besojmë Perëndisë që Ai ta bëjë, gjë e cila është aq e pabesueshme, saqë mund të arrihet vetëm si rezultat i ndërhyrjes së tij hyjnore?

O Atë, të bekojmë sërish për Fjalën tënde! Lutem që t’i heqësh të gjitha ato fjalë të cilat janë nga unë, dhe të lësh ato që janë nga ti. Bëj që të gjithë ne, duke qenë se jemi bashkëpunëtorë, ta njohim rrezikun e madh të të imagjinuarit se po jetojmë në një nivel në të cilin, në të vërtetë, nuk po jetojmë! Si rezultat i imagjinatave tona, ne predikojmë në po atë nivel, dhe i bëjmë njerëzit të mendojnë që, në fakt, po bëjmë gjëra të cilat nuk po i bëjmë, dhe kështu turpërojmë veten dhe i shkurajojmë të tjerët. Të lutemi, na kthe sërish te gjërat bazë! Duam të përkushtohemi për të qenë burra dhe gra për të vërtetën tënde. Duam që t’i kushtohemi lutjes dhe shërbesës së Fjalës.¹⁵ Na beko tani, ndërsa e kalojmë bashkë këtë kohë, dhe na jep zemra mirënjohëse për gjithçka që kemi! Ne lutemi në emrin e Jezusit. Amen.

¹⁴ John Wesley drejtuar Alexander Mather-it, cituar në librin e Luke Tyerman-it, *The Life and Times of the Rev. John Wesley, M.A., Founder of the Methodists* (London: Hodder and Stoughton, 1871), 3:632. Parafrazim.

¹⁵ Shih Veprat 6:4.

